

Maje rozhodovati o stížnosti, kterou do tohoto rozhodnutí podal P. B., musil se nss nejprve z povinnosti úřední zabývati otázkou, je-li st-l legitimován k stížnosti. V tomto směru dospěl nss k tomuto závěru:

St-l, broje proti nař. rozhodnutí, n e uplatňuje vůbec, že by výrokem o odstranění boudy bylo zasaženo do nějakého p r á v a (§ 2 zák. o ss), které by st-l odvozoval z nějakého konkrétního úředního aktu, jímž bylo st-li uděleno svého času pravoplatně úřední povolení ke zřízení boudy v průjezdě domu Heřmana K. Pokud snad st-l, jak by z vývodů stížnosti bylo lze souditi, míní uplatňovati, že výrokem o odstranění boudy bylo zasaženo do práv příslušejících st-li jako nájemci boudy, slušelo poukázati k tomu, že st-l byl by pouze tehdy legitimován uplatňovati stížnosti k nss-u, směřující proti výroku o odstranění boudy, práva příslušející mu na základě tohoto nájemního poměru, kdyby pozitivní zák. právní norma poskytovala i pouhému nájemci objektu, o který jde v daném případě, proti odstranění objektu toho ochranu v onom řízení správním, jehož předmětem jest právě odstranění objektu, — zejména v ten způsob, že by přiznávala i pouhému nájemci postavení procesní strany v tomto řízení správním. Leč st-l sám se takové právní normy nedovolává a také nss takové právní normy neshledal. Nemohl by tudíž st-l svoji legitimaci ke stížnosti v daném případě opírat ani o existenci zmíněného nájemního poměru.

Rovněž nemůže st-lovu legitimaci v daném případě založiti okolnost, že st-l, jak tvrdí, provozuje v boudě, o jejíž odstranění jde, již po řadu let obchod, který prý jest jediným zdrojem výživy jeho, a že by tudíž odstraněním boudy byl st-l zbaven pramene své výživy. K ochraně těchto hospodářských zájmů byl by st-l v řízení před nss-em oprávněn j e n tehdy, kdyby pozitivní zákonná právní norma poskytovala výslovně také zájmům tohoto druhu ochranu v řízení správním, jehož předmětem jest odstranění dotčeného objektu, — zejména v ten způsob, že by osobám, jejichž hospodářských zájmů dotýká se odstranění objektu, přiznala postavení procesních stran v řízení správním. Leč ani takové právní normy se st-l nedovolává, a také nss takové právní normy neshledal.

Z těchto úvah plyne tedy, že st-l není v daném případě vůbec legitimován ke stížnosti na nss (§ 2 zák. o ss).

Č. 6306.

Administrativní řízení: * Podá-li strana opravný prostředek u úřadu, který dle platné normy není místem podacím, a postoupí-li úřad opravný prostředek poštou příslušnému místu podacímu, není — jde-li o případ, na který se vztahuje zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. — pro posouzení včasnosti opravného prostředku rozhodným den, kdy postoupený opravný prostředek na příslušný úřad dojde, nýbrž den, kdy postupující úřad jej odevzdá poštovní dopravě na příslušný úřad podací.

(Nález ze dne 10. února 1927 č. 2415).

V ě c: Firma Ludvík B. v P. proti ministerstvu sociální péče o včasnost odvolání.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím z 15. dubna 1924 nevyhověla zsp v Praze odporu stěžující si firmy proti výměrům zem. úřadovny II. Všeob. pens. ústavu v Praze ze 6. srpna 1923, jimiž bylo vysloveno, že dva zaměstnanci stěžující si firmy podléhali pens. pojistné povinnosti dle zák. č. 89/20. Rozhodnutí to bylo opatřeno právním poučením, že lze se z něho odvolati k min. soc. péče a že dlužno odvolání podati do čtyř dnů u zsp-é. Rozhodnutí to bylo stěžující si firmě doručeno 20. května r. 1924. Dne 5. června 1924 došla k osp-é v K. rekomandovaná zásilka, odvolání stěžující si firmy proti svrchu uvedenému rozhodnutí, opatřená rubrikou, znějící na zsp-ou v Praze a žádající, aby odvolání bylo min. předloženo. Zprávou z 15. června 1924 předložila osp v K. toto odvolání zsp-é; k té došlo odvolání 18. června 1924. Nař. rozhodnutím bylo odvolání odmítnuto jako opožděné a tedy nepřípustné, poněvadž bylo přes správné poučení o opravných prostředcích podáno místo u zsp-é u osp-é a došlo důsledkem toho k zsp-é dne 18. června 1924, tudíž po uplynutí čtyřnedělní zákonné lhůty odvolací.

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost vidí nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že žal. úřad odmítl odvolání st-čino jako opožděné, ač bylo včas dáno na poštu a tedy den dojití jeho k zsp-é není rozhodným.

Stížnosti dlužno dáti za pravdu. Šlo o odvolání, podané z rozhodnutí zsp-é a vztahuje se na ně dle § 75 a) zák. o pens. pojištění ve znění novely z 25. června 1914 č. 138 ř. z. ustanovení § 1 zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. Dle odst. 3. tohoto § pokládá se den, kterého rekurs dán na poštu k dopravě na příslušné místo podací, za den, kterého byl rekurs podán. Zákon ten nečiní rozdíl mezi případy, kdy strana sama opravný prostředek příslušnému úřadu jako místu podacímu poštou posílá a kdy úřad, který není příslušným místem podacím, předkládá opravný prostředek jemu došlý, úřadu, který je příslušným místem podacím. Proto, děje-li se předložení to poštou, platí i tu den, kterého opravný prostředek úřadem, u něhož stranou byl proti předpisu podán, byl dán na poštu za účelem dopravy k onomu úřadu, který dle předpisu je místem podacím, za den podání opravného prostředku.

Žal. úřad, vycházející zřejmě z právního názoru, že ustanovení § 1 odst. 3 cit. zák. v takovém případě neplatí a že tedy rozhodným je den, kdy opravný prostředek k příslušnému úřadu, který je dle předpisu místem podacím, došlo, odmítl odvolání jako opožděné, opomenuv vyšetřiti, kdy osp v K. onen opravný prostředek dala na poštu k dopravě na příslušný úřad místa podání, t. j. na zsp-ou.

Tento nedostatek skutkového zjištění zaviněn byl mylným výkladem § 1 odst. 3 cit. zák. č. 101/1896 a bylo proto nař. rozhodnutí zrušeno dle § 7 zák. o ss.

Č. 6307.

Pensijní pojištění: * Pensijnímu pojištění dle nař. z 19. ledna 1923 č. 16 Sb. podléhají i ti zaměstnanci advokátních kanceláří,